

Nieuwjaarsdag

Het is lang geleden, maar sommige nieuwjaarsdagen blijven je bij. Deze nieuwjaarsdag bijvoorbeeld.

Ik ben ik tien jaar, ik woon in het postkantoor in het veendorp De Krim bij Coevorden en ik moet op nieuwjaarsdag de postbode Chris van Mierlo helpen met het bezorgen van de nieuwjaar post.

Beladen met brieven en pakjes fietsen we naar een armetierig uiteinde van het dorp.

Daar beginnen we. Chris zorgt voor de verdeling, ik voor de afgifte van de post bij brievenbussen en deuren.

Om de haverklap komt er iemand naar buiten. Willen we even binnen komen misschien? Gelukkig nieuwjaar. Ja: gelukkig nieuwjaar. Een warme beker chocolademelk voor de jongen? En een jonge jenever voor de postbode! Wat zeg ik: twee. Op één been kan je niet staan!

Ik heb het na vijf adresjes wel gehad met de chocolademelk. Maar Chris van Mierlo lust wel pap van de jonge jenever. Hij gooit de glaasjes achteloos achterover 'Hup jongen, naar binnen jij!'

Gaandeweg krijg ik Chris met moeite op de fiets.

Om de haverklap ligt hij op de grond. Soms glijdt hij bijna de sloot in, soms kruipt hij een eindje door de berm.

Na een aanvaring met een boom heeft hij een slag in het wiel.

Die slag probeert hij er met stampen en schelden uit te krijgen.

We lopen verder met de fiets aan de hand

Dan staat hij ineens stil en probeert hij zijn fietsverlichting aan te krijgen.

'Het is toch niet donker,' zeg ik.

'Donker?! Donker?!' onze postbesteller kijkt wild om zich heen.

Van de postbezorging komt niks terecht. Hij laat me brieven in de verkeerde bus gooien. Hij doet maar wat.

Ik neem de tas met post van hem over, ik moet het nu zelf doen: de post bezorgen en de postbode zien mee te tronen.

Medeweggebruikers groet hij uitbundig. 'He hola, genukkig nieuwjaar! Genukkig? Ja, genukkig nieuwjaar! Kasian si patakoan!

Nu begint hij ook al te zingen. Chris is in Indië geweest!

Wanneer we bijna thuis zijn, piept hij er nog een keer tussen uit. Weer bij iemand naar binnen.

Ik heb er genoeg van, ik fiets door naar huis.

'Hij komt er aan!' zeg ik tegen mijn moeder. 'Het duurt nog even!'

Het duurt nog een half uur.

Dan komt Chris wankelend binnen. Hij zakt in een stoel. 'Missie volbracht... missie.. de soldaat heeft ...vol bracht!'

Mijn moeder geeft hem een kop koffie. Hij laat het bijna uit zijn handen vallen.

'Kijk uit!' zegt mijn moeder.

'Kijk uit!' bauwt hij haar na.

Dan komt zijn vrouw, zij is gealarmeerd. Ze trekt hem aan zijn jas uit de stoel omhoog en zegt: 'Kom!'

'Ach,' zegt mijn moeder, 'het is maar één keer per jaar!'

'Was dat maar waar,' zegt de vrouw van Chris.

Er wordt niet meer over gepraat. Het is de gewoonste zaak van de wereld: op nieuwjaarsdag wordt de postbode Chris van Mierlo uit De Krim zo dronken als een tor.